

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 2 września 2021 r.*

Odwołanie – Pomoc państwa – Pomoc na rzecz kompleksu Nürburgring (Niemcy) – Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Sprzedaż aktywów beneficjentów pomocy uznanej za niezgodną – Otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe postępowanie przetargowe – Decyzja stwierdzająca, że zwrot niezgodnej pomocy nie dotyczy nowego właściciela kompleksu Nürburgring i że ten przy nabyciu tego kompleksu nie skorzystał z tej pomocy – Dopuszczalność – Status zainteresowanej strony – Osoba, której rozstrzygnięcie dotyczy indywidualnie – Naruszenie praw proceduralnych zainteresowanych stron – Trudności wymagające wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Uzasadnienie

W sprawie C-665/19 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 5 września 2019 r.,

NeXovation Inc., z siedzibą w Hendersonville (Stany Zjednoczone), którą reprezentowali początkowo A. von Bergwelt, M. Nordmann i L. Hettstedt, a następnie A. von Bergwelt i M. Nordmann, Rechtsanwälte,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali L. Flynn, T. Maxian Rusche i B. Stromsky, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras (sprawozdawca), prezes izby, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2021 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu spółka NeXovation Inc. wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 czerwca 2019 r., NeXovation/Komisja (T-353/15, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2019:434), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring (Dz.U. 2016, L 34, s. 1, zwanej dalej „decyzją końcową”).

Ramy prawne

- 2 Do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy ma zastosowanie rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 1, s. 339), zmienione rozporządzeniem Rady (UE) nr 734/2013 z dnia 22 lipca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 204, s. 15) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 659/1999”), które zostało uchylone w drodze rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 [TFUE] (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- 3 Artykuł 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 definiuje dla celów tego rozporządzenia pojęcie „zainteresowanej strony” jako „którekolwiek państwo członkowskie oraz jakiegokolwiek osoby, przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, na których interesy może mieć wpływ przyznanie pomocy, w szczególności beneficjentów pomocy, konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia handlowe”.
- 4 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wstępne badanie zgłoszenia i decyzje Komisji” stanowi w ust. 2–4:

„2. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że środek będący przedmiotem zgłoszenia nie stanowi pomocy, ustalenie to zostaje stwierdzone w formie decyzji.

3. W przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że nie ma żadnych wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, w stopniu, w jakim mieści się on w zakresie art. [107] ust. 1 [TFUE], Komisja podejmuje decyzję, że środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem (zwaną dalej »decyzją o niewnoszeniu zastrzeżeń«). W decyzji określone zostaje, który z przewidzianych traktatem wyjątków zastosowano.

4. W przypadku gdy po przeprowadzeniu wstępnego badania Komisja stwierdza, że zaistniały wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem, Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania zgodnie z art. [108] ust. 2 [TFUE] (zwaną dalej »decyzją o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego]«).

5 Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Decyzja o wszczęciu [formalnego postępowania wyjaśniającego] zawiera podsumowanie odpowiednich kwestii faktycznych i prawnych, wstępną ocenę Komisji dotyczącą charakteru pomocowego proponowanego środka oraz określa wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym. Decyzja wzywa zainteresowane państwo członkowskie i inne zainteresowane strony do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, który zwykle nie przekracza jednego miesiąca. W należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przedłużyć wyznaczony termin”.

6 Zgodnie z art. 13 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 659/1999, po przeanalizowaniu pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, wydawana jest decyzja oparta na podstawie art. 4 ust. 2, 3 czy też 4 tego rozporządzenia.

Okoliczności leżące u podstaw sporu i sporne rozstrzygnięcia

7 Okoliczności faktyczne sporu zostały przedstawione w pkt 1–15 zaskarżonego wyroku i dla celów niniejszego postępowania można je streścić w następujący sposób:

8 Kompleks Nürburgring (zwany dalej „Nürburgringiem”), położony na terenie niemieckiego kraju związkowego Nadrenia-Palatynat (Niemcy), obejmuje samochodowy tor wyścigowy, park rozrywki, hotele i restauracje.

9 W latach 2002–2012 przedsiębiorstwa publiczne będące właścicielami Nürburgringu (zwane dalej „sprzedającymi”) skorzystały z pomocy, głównie ze strony kraju związkowego Nadrenia-Palatynat. Ta pomoc była przedmiotem formalnego postępowania wyjaśniającego wszczętego przez Komisję w trakcie 2012 r. na mocy art. 108 ust. 2 TFUE. W tym samym roku Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (sąd rejonowy w Bad Neuenahr-Ahrweiler, Niemcy) orzekł o niewypłacalności sprzedających i postanowił dokonać sprzedaży ich aktywów. Ogłoszono postępowanie przetargowe, które zakończyło się sprzedażą tych aktywów spółce Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH (zwanej dalej „Capricornem”).

10 W dniu 10 kwietnia 2014 r. wnosząca odwołanie złożyła do Komisji skargę na tej podstawie, że postępowanie przetargowe nie było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe oraz nie zakończyło się sprzedażą aktywów Nürburgring po cenie rynkowej ze względu na to, iż aktywa te zostały przekazane lokalnemu oferentowi, którego oferta była niższa od jej oferty i która to oferta została korzystniej potraktowana w postępowaniu przetargowym. Zdaniem wnoszącej odwołanie Capricorn otrzymał w ten sposób pomoc odpowiadającą różnicy między ceną, którą powinna była ona uiścić, by nabyć aktywa Nürburgringu, a ceną rynkową tych samych aktywów, i zapewnił ciągłość działalności gospodarczej sprzedających, skutkiem czego nakaz odzyskania pomocy otrzymanej przez sprzedających powinien rozciągać się na Capricorn.

11 W art. 2 decyzji końcowej Komisja stwierdziła niezgodność z prawem i z rynkiem wewnętrznym niektórych środków wsparcia dla sprzedających (zwanych dalej „pomocą dla sprzedających”). W art. 3 ust. 2 tej decyzji Komisja zawarła rozstrzygnięcie, że ewentualne odzyskanie pomocy dla sprzedających nie dotyczy Capricorna i jego spółek zależnych (zwane dalej „pierwszym spornym rozstrzygnięciem”).

12 W art. 1 tiret ostatnie tej decyzji Komisja zawarła rozstrzygnięcie, że sprzedaż aktywów Nürburgringu na rzecz Capricorna nie stanowi pomocy państwa (zwane dalej „drugim spornym rozstrzygnięciem”). Komisja uznała w tym względzie, że postępowanie przetargowe zostało

przeprowadzone w sposób otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący że postępowanie to zakończyło się uzyskaniem ceny sprzedaży zgodnej z ceną rynkową oraz że między sprzedającymi a nabywcą nie istniała ciągłość gospodarcza.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 13 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 26 czerwca 2015 r., wnosząca odwołanie złożyła w pierwszej instancji skargę o stwierdzenie nieważności pierwszego i drugiego ze spornych rozstrzygnięć.
- 14 Sąd odrzucił tę skargę jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczyła ona stwierdzenia nieważności pierwszego spornego rozstrzygnięcia, ponieważ skarżąca w pierwszej instancji nie wykazała tego, że dotyczy ono jej indywidualnie. W pkt 53 zaskarżonego wyroku uznał on w tym względzie, że na podstawie samego tylko jej udziału w postępowaniu administracyjnym nie można wyciągnąć wniosku, iż przysługuje jej legitymacja procesowa pozwalająca kwestionować pierwsze ze spornych rozstrzygnięć. Ponadto w pkt 55 tego wyroku Sąd stwierdził, że skarżąca w pierwszej instancji nie posiadała na rynkach właściwych jakiegokolwiek pozycji, która mogła ulec zmianie wskutek przyznania pomocy dla sprzedających. Wreszcie, w pkt 56 tego wyroku Sąd uznał, że podnoszone przez skarżącą w pierwszej instancji argumenty – zgodnie z którymi była ona w stanie nabyć aktywa Nürburgringu, a tym samym wejść na rynki właściwe, gdyby nie była dyskryminowana w postępowaniu przetargowym, a ponadto, że względu na utratę renomy i negatywną reklamę wynikającą z niepowodzenia odniesionego w tym postępowaniu trudno było jej nabyć inne tory wyścigowe lub nimi zarządzać – nie mogą być wystarczające, aby zindywidualizować ją w stosunku do pomocy dla sprzedających i do pierwszego zaskarżonego rozstrzygnięcia.
- 15 W odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia Sąd stwierdził w pkt 76 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że przedstawiony przez Komisję wniosek o umorzenie postępowania należy oddalić i, po drugie, że to żądanie stwierdzenia nieważności było dopuszczalne w zakresie, w jakim zmierzało ono do ochrony praw proceduralnych, które skarżąca w pierwszej instancji wywodziła z art. 108 ust. 2 TFUE. Przeanalizował on więc zarzuty podniesione przez skarżącą w pierwszej instancji na poparcie tego żądania i po oddaleniu ich wszystkich rozstrzygnął w pkt 214 zaskarżonego wyroku, że żądanie stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia należy oddalić.

Żądania stron przed Trybunałem

- 16 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie pkt 3 i 4 sentencji zaskarżonego wyroku;
 - stwierdzenie nieważności pierwszego i drugiego ze spornych rozstrzygnięć;
 - tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, i
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 17 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 18 Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi sześć zarzutów, z których: pierwszy został oparty na błędzie, jakiego miał się dopuścić Sąd, uznając, że pierwsze sporne rozstrzygnięcie nie dotyczyło jej indywidualnie; drugi – na naruszeniu prawa przy stosowaniu pojęcia „pomocy państwa”; trzeci – na naruszeniu prawa przy stosowaniu pojęcia „poważnych trudności”; czwarty – na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999; piąty – na naruszeniu prawa przy ocenie bezstronnego charakteru analizy złożonej przez nią do Komisji skargi i szósty – na naruszeniu prawa przy ocenie tego, czy uzasadnienie drugiej spornej decyzji jest wystarczające.
- 19 Pierwszy z zarzutów dotyczy uchylecia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim za niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności pierwszego spornego rozstrzygnięcia. Pozostałe zarzuty dotyczą oddalenia przez Sąd żądania stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 20 W pierwszym zarzucie odwołania wnosząca je podnosi, że wniosek, zgodnie z którym pierwsze sporne rozstrzygnięcie nie dotyczy jej indywidualnie, ponieważ nie posiadała ona na rynkach właściwych pozycji, która wskutek przyznania pomocy dla sprzedających mogła ulec zmianie, jest błędny zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.
- 21 Zdaniem wnoszącej odwołanie z wyroku z dnia 28 stycznia 1986 r., *Cofaz i in./Komisja* (169/84, EU:C:1986:42, pkt 28) wynika, że na etapie analizy dopuszczalności skargi przeciwko rozstrzygnięciu takiemu jak pierwsze ze spornych zadaniem Sądu jest nie tylko wyciągnięcie ostatecznego wniosku w przedmiocie pozycji konkurencyjnej zajmowanej przez skarżącą na rynkach właściwych, lecz również przeanalizowanie, czy taka decyzja może szkodzić jej uzasadnionym interesom, powodując pogorszenie jej pozycji na rynku.
- 22 Wnosząca odwołanie dodaje, że okoliczność polegająca na tym, iż nie prowadziła ona działalności na rynkach właściwych, nie wyklucza sama w sobie możliwości istotnego naruszenia jej pozycji na rynku, co potwierdzają wyroki: z dnia 22 listopada 2007 r., *Hiszpania/Lenzing* (C-525/04 P, EU:C:2007:698, pkt 35), i z dnia 22 grudnia 2008 r., *British Aggregates/Komisja* (C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 53). To do Sądu należy przeprowadzenie analizy każdego poszczególnego przypadku, aby ustalić, czy rozstrzygnięcie takie jak pierwsze ze spornych dotyczy danego podmiotu indywidualnie.
- 23 Okoliczność polegająca na tym, że wnosząca odwołanie konkurowała z Capricornem w zakresie dotyczącym nabycia aktywów Nürburgringu i nie zdołała ich nabyć ze względu na przyznaną tej drugiej spółce pomoc, a także okoliczność, że skierowała ona skargę do Komisji, były zaś podnoszone w ramach działań podejmowanych przez przedstawicielstwo Stanów Zjednoczonych przy Unii Europejskiej i opierają się na złożonych przez Komisję oświadczeniach, zgodnie z którymi, w szczególności, instytucja ta zamierzała nadzorować postępowanie przetargowe, podobnie jak okoliczność polegająca na tym, że wnosząca odwołanie została pokazana w mediach w sposób niekorzystny, co zaszkodziło jej reputacji – wszystkie te czynniki świadczą o tym, że pomoc, o której mowa w pierwszym spornym rozstrzygnięciu, wpłynęła na wnoszącą odwołanie

w niekorzystny sposób. Okoliczność polegająca na tym, że wnosząca odwołanie została wyraźnie wskazana w decyzji końcowej i że podniesione przez nią argumenty zostały w tej decyzji dogłębnie przeanalizowane, potwierdzają, iż ta decyzja dotyczy wnoszącej odwołanie bezpośrednio.

- 24 Wnosząca odwołanie podkreśla ponadto, że nie wycofała się z procedury przetargowej i że podmiotem, który należałoby wyłonić, gdyby miało się okazać, iż w ramach tego postępowania nie należało wyłaniać Capricorna, byłaby właśnie wnosząca odwołanie. Zdaniem wnoszącej odwołanie potwierdza to jej legitymację procesową do kwestionowania pierwszego spornego rozstrzygnięcia. Wniosek ten jest też zgodny z orzecznictwem dotyczącym legitymacji procesowej w dziedzinie przetargów publicznych.
- 25 Komisja jest zdania, że Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa przy analizowaniu kwestii, czy pierwsze sporne rozstrzygnięcie dotyczyło wnoszącej odwołanie indywidualnie, i że, co za tym idzie, pierwszy zarzut odwołania należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 26 Należy podnieść, że, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przypomnianym w pkt 49 zaskarżonego wyroku, w dziedzinie pomocy państwa za podmioty, których decyzja Komisji kończąca formalne postępowanie wyjaśniające dotyczy indywidualnie, zostały uznane między innymi – poza przedsiębiorstwem będącym beneficjentem pomocy – przedsiębiorstwa z nim konkurujące, które odegrały aktywną rolę w ramach tego postępowania, o ile ich pozycja na rynku uległa istotnej zmianie wskutek środka pomocowego będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 98; a także z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 38).
- 27 W pkt 55 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał zaś, że skarżąca w pierwszej instancji sama w odpowiedzi na jego pytanie przyznała, iż nie jest ona obecna na wskazanych w pkt 54 tego wyroku rynkach właściwych, na których konkurencja miała zostać zakłócona przez pomoc dla sprzedających. W pkt 57 tego wyroku rozstrzygnął on więc, że pierwsze sporne rozstrzygnięcie nie dotyczyło skarżącej w pierwszej instancji indywidualnie i że żądanie stwierdzenia jego nieważności było niedopuszczalne.
- 28 Należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie nie kwestionuje tego, iż nie była ona obecna na rynkach właściwych i, co za tym idzie, nie należy do przypadków objętych orzecznictwem przytoczonym w pkt 26 niniejszego wyroku. W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, iż rozstrzygnął, że pierwsze sporne rozstrzygnięcie nie dotyczyło skarżącej w pierwszej instancji indywidualnie i, co za tym idzie, że skierowanie na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE skargi o stwierdzenie jego nieważności było niedopuszczalne.
- 29 Podniesione przez wnoszącą odwołanie argumenty nie mogą prowadzić do wyciągnięcia innego wniosku.
- 30 Jeśli chodzi o wyroki z dnia 22 listopada 2007 r., Hiszpania/Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, pkt 35), i z dnia 22 grudnia 2008 r., British Aggregates/Komisja (C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 53), wynika z nich jedynie, że naruszenie takiej pozycji nie musi wynikać z takich okoliczności, jak znaczny spadek obrotów, znaczne straty finansowe lub istotne zmniejszenie się udziałów rynkowych, lecz może również wynikać z utraty zysku lub rozwoju mniej korzystnego

niż ten, który odnotowano by w przypadku braku takiej pomocy. Wbrew temu, co podnosi wnosząca odwołanie, na podstawie tego orzecznictwa nie można więc wyciągać wniosku, że pozycja danego przedsiębiorstwa na rynku może zostać naruszona, jeśli nie było ono obecne na rynkach właściwych.

- 31 Jeśli chodzi o argument, zgodnie z którym wnosząca odwołanie konkurowała z Capricornem w zakresie dotyczącym nabycia aktywów Nürburgringu i to ona, a nie Capricorn, powinna być zostać wyłoniona w tym postępowaniu, nie biorąc pod uwagę tej okoliczności, Sąd nie dopuścił się naruszenia prawa. Pierwsze sporne rozstrzygnięcie dotyczy bowiem pomocy dla sprzedających i, w szczególności, kwestii, czy może ona potem zostać odzyskana od Capricorna. Wnosząca odwołanie nie wyjaśnia zaś, jaki jest związek pomiędzy faktem, że konkurowała ona z Capricornem w zakresie dotyczącym nabycia aktywów Nürburgringu, a podnoszonym naruszeniem jej pozycji na rynku wskutek przyjęcia pierwszego spornego rozstrzygnięcia.
- 32 W odniesieniu do innych podnoszonych przez wnoszącą odwołanie okoliczności, a mianowicie tego, że skierowała ona skargę do Komisji, że korzystała ona ze wsparcia przedstawicielstwa Stanów Zjednoczonych przy Unii Europejskiej czy też oparła się na złożonych przez Komisję oświadczeniach, wystarczy podnieść, iż nie można za ich pomocą wykazać, iż pierwsze sporne rozstrzygnięcie naruszyło pozycję zajmowaną przez wnoszącą odwołanie na rynku w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 26 niniejszego wyroku.
- 33 W świetle powyższych uwag pierwszy zarzut odwołania należy oddalić jako bezzasadny. Odwołanie należy zatem oddalić w zakresie, w jakim dotyczy ono uchylecia zaskarżonego wyroku ow odniesieniu do oddalenia przez Sąd żądania stwierdzenia nieważności pierwszego spornego rozstrzygnięcia.

W przedmiocie zarzutu drugiego

- 34 Drugi zarzut odwołania składa się z czterech części. Najpierw należy przeanalizować części od drugiej do czwartej tego zarzutu.

Argumentacja stron

- 35 W ramach części drugiej drugiego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd, wskazując w pkt 119 zaskarżonego wyroku, iż termin składania w ramach procedury przetargowej ofert potwierdzających upłynął w dniu 17 lutego 2014 r., nie uwzględnił okoliczności polegającej na tym, że została ona wprowadzona, jeśli chodzi o te terminy, w błąd przez sprzedawców, którzy poinformowali ją, że te terminy zostały przedłużone aż do dnia 31 marca 2014 r. i że taka zmiana warunków przetargowych powinna być zostać zastosowana w odniesieniu do wszystkich oferentów.
- 36 W drugiej kolejności Sąd nie wziął też pod uwagę argumentów, w których skarżąca w pierwszej instancji podniosła, że podejście zastosowane w postępowaniu przetargowym w odniesieniu do terminów, takie jak to wskazane w decyzji końcowej, nie było zgodne z wymogami przejrzystości i że żaden prywatny inwestor nie zastosowałby takiego podejścia. W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie wziął też pod uwagę okoliczności, iż decyzja końcowa zawierała, odpowiednio w motywie 272 i motywie 275 lit. c) sprzeczne ze sobą stwierdzenia, dotyczące kwestii przedłużenia przez sprzedających terminu składania ofert.

- 37 W części trzeciej zarzutu drugiego odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę trzech argumentów, które przedstawiła ona w ramach zastrzeżenia mającego na celu wykazanie nieprzejrzystego charakteru postępowania przetargowego. Te trzy argumenty dotyczyły trzech zmian wprowadzonych w toku tego postępowania, o których zdaniem wnoszącej odwołanie nie wszyscy potencjalni oferenci zostali poinformowani, co stanowiło naruszenie wymogu przejrzystości.
- 38 Po pierwsze, skarżąca w pierwszej instancji podniosła przed Sądem, że choć początkowo zaproponowano jej nabycie aktywów Nürburgringu na podstawie „oczyszczonego bilansu” [clean balance sheet], okazało się, następnie, że w przypadku nabycia Nürburgringu będzie ona zobowiązana przejąć umowę dzierżawy przedsiębiorstwa [business lease] w postaci zawartej przez osobę trzecią.
- 39 Po drugie, podniosła ona też, że nie wszyscy oferenci otrzymali informacje dotyczące umowy dzierżawy przedsiębiorstwa zawartej na rzecz spółki Capricorn, która została pierwotnie przewidziana jako „rozwiązanie awaryjne” na wypadek, gdyby postępowanie przetargowe zakończyło się niepowodzeniem lub gdyby decyzja Komisji dotycząca tego postępowania została zakwestionowana, choć te informacje były istotne z punktu widzenia ustalenia ceny ofertowej w tym postępowaniu.
- 40 Po trzecie, podniosła ona też, że kryterium kwalifikacji o charakterze środowiskowym zostało dodane później w toku postępowania przetargowego i nie wszyscy oferenci byli o nim poinformowani. Wbrew temu, co zostało wskazane w motywie 275 lit. i) decyzji końcowej, to właśnie zastosowanie tego kryterium miało wpływ na wynik tego postępowania.
- 41 W ramach części czwartej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę dwóch kategorii argumentów, z których pierwsza dotyczy zastrzeżenia odnoszącego się do rzekomo nieprzejrzystego charakteru postępowania przetargowego, zaś druga dotyczy zastrzeżenia odnoszącego się do rzekomo dyskryminacyjnego charakteru tego postępowania.
- 42 W szczególności, w odniesieniu do nieprzejrzystego charakteru postępowania przetargowego wnosząca odwołanie podniosła, po pierwsze, że postępowanie przetargowe nie zostało ogłoszone poza Unią Europejską; po drugie, że różnego rodzaju istotne dla sprzedaży dokumenty nie zostały przekazane lub zostały przekazane zbyt późno lub w sposób wprowadzający w błąd; po trzecie, że Komisja błędnie uznała, iż przedstawienie zmienionej wersji umowy kupna-sprzedaży aktywów należy wyłącznie do zakresu negocjacji handlowych i w związku z tym nie ma znaczenia z punktu widzenia pomocy państwa; po czwarte, że Komisja błędnie uznała, iż zbyt późne przekazanie informacji w trakcie postępowania przetargowego nie miało wpływu na złożenie przez oferentów ostatecznej oferty lub na dokonanie niezbędnych w tym celu obliczeń ekonomicznych; po piątę, Komisja błędnie stwierdziła, że KPMG, działając jako radca prawny i finansowy sprzedających, przekazała wszystkim oferentom wszystkie informacje niezbędne do tego, aby umożliwić im przeprowadzenie prawidłowej wyceny aktywów Nürburgringu.
- 43 W odniesieniu do dyskryminacyjnego charakteru postępowania przetargowego skarżąca w pierwszej instancji podniosła przed Sądem, iż Komisja nie przeprowadziła dochodzenia w odniesieniu do, po pierwsze, okoliczności, że skarżąca w pierwszej instancji była dyskryminowana, ponieważ nie dostarczono jej kopii pełnej dokumentacji postępowania przetargowego w języku angielskim; po drugie, okoliczności, że spółka Capricorn uzyskała uprzywilejowany w stosunku do innych oferentów dostęp do informacji; po trzecie, okoliczności, że ten sam partner ważnej amerykańskiej kancelarii prawnej doradzał najpierw sprzedającym,

a następnie spółce Capricorn; po czwarte, okoliczności, że spółka Capricorn korzystała z uprzywilejowanego wsparcia zarówno po dniu 17 lutego 2014 r., jak i w odniesieniu do uzyskania finansowania z Deutsche Bank AG.

- 44 W odpowiedzi na część drugą drugiego zarzutu Komisja podnosi, że, w zakresie, w jakim ta część zarzutu dotyczy pkt 119 zaskarżonego wyroku, kwestionowana jest w niej dokonana przez Sąd ocena okoliczności faktycznych bez powołania się przy tym na jakiekolwiek przeinaczenie, efektem czego jest ona niedopuszczalna. Jeśli chodzi o pozostałą część podnoszonej przez wnoszącą odwołanie argumentacji, nie jest możliwe ustalenie w jednoznaczny sposób tego, których części zaskarżonego wyroku ona dotyczy, więc ta część argumentacji jest również niedopuszczalna.
- 45 Jeśli chodzi o część trzecią zarzutu drugiego, Komisja, po pierwsze, podnosi, że podnoszona przez wnoszącą odwołanie argumentacja, zgodnie z którą nabycie [aktywów] Nürburgringu powinno było nastąpić na podstawie „oczyszczonego bilansu” [clean balance sheet], ma w istocie na celu uzyskanie nowej oceny okoliczności faktycznych. Z pkt 9 tiret czwarte zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd przyznał, iż potencjalni nabywcy nie byli zobowiązani do przejścia istniejących umów czy też zobowiązań, odnosząc się w ten sposób do kwestii „oczyszczonego bilansu”.
- 46 Po drugie, Sąd w pkt 146–149 zaskarżonego wyroku przeanalizował kwestię umowy dzierżawy przedsiębiorstwa [business lease], odrzucając, z przyczyn przedstawionych w pkt 119–133 tego wyroku, twierdzenia dotyczące dyskryminacji i braku przejrzystości. Wnosząca odwołanie musiała zatem źle zrozumieć zaskarżony wyrok, skoro twierdzi ona, że Sąd nie wziął pod uwagę jej argumentu dotyczącego umowy dzierżawy przedsiębiorstwa.
- 47 Po trzecie, w odniesieniu do tego, iż Sąd miał zrezygnować ze zbadania kwestii, czy sprzedający zastosowali kryterium kwalifikacji o charakterze środowiskowym, Komisja podkreśla, że wątpliwości sprzedających były związane z kwestią, czy koncepcja działalności wnoszącej odwołanie była wykonalna i w związku z tym dotyczyły wiarygodności złożonej przez nią oferty. Sąd przedstawił inne względy świadczące o tym, że skarżąca w pierwszej instancji nie przedstawiła wiarygodnej i wiążącej oferty opatrzonej potwierdzeniami jej finansowania i, co za tym idzie, nie zajęła stanowiska w kwestii kryterium kwalifikacji o charakterze środowiskowym.
- 48 Jeśli chodzi o część czwartą zarzutu drugiego, Komisja podkreśla, że Sąd przeanalizował argument, zgodnie z którym postępowanie przetargowe nie zostało ogłoszone poza Unią Europejską, i stwierdził w pkt 9 tiret drugie zaskarżonego wyroku, że sprzedający opublikowali zaproszenia do składania ofert w *Financial Times*, w *Handelsblatt* i na stronie internetowej Nürburgringu. Sąd rozpatrzył więc tę kwestię.
- 49 Ponadto Sąd stwierdził, że, po przeprowadzeniu otwartej, przejrzystej i niedyskryminacyjnej procedury postępowanie przetargowe zakończyło się przyznaniem aktywów Nürburgringu oferentowi, który przedstawił wiarygodną i wiążącą ofertę, która była jednocześnie ofertą najwyższej ceny. Sąd miał zatem w każdym razie wystarczające powody, aby odrzucić argument, zgodnie z którym Komisja powinna była mieć poważne wątpliwości co do istnienia pomocy na rzecz Capricorna. Komisja stoi zatem na stanowisku, że nie było konieczności badania przez Sąd innych aspektów tego postępowania, efektem czego różnego rodzaju argumenty podnoszone przez wnoszącą odwołanie należy oddalić jako pozbawione znaczenia dla sprawy.

Ocena Trybunału

- 50 Zarzucając Sądowi, w ramach drugiej, trzeciej i czwartej części zarzutu drugiego odwołania, że ten nie ustosunkował się do szeregu podniesionych przed nim argumentów, wnosząca odwołanie powołuje się w istocie na naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej mającego zastosowanie do Sądu na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz art. 117 regulaminu postępowania przed Sądem (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Gogos/Komisja, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 W zakresie, w jakim Komisja podnosi, że wnosząca odwołanie nie wskazała tych punktów zaskarżonego wyroku, których dotyczy w szczególności część druga zarzutu drugiego, należy zauważyć, że z odwołania w wystarczający pod względem prawnym sposób wynika, iż części druga, trzecia i czwarta zarzutu drugiego dotyczą, po pierwsze, pkt 119–121 zaskarżonego wyroku, dotyczących zastrzeżenia odnoszącego się do braku przejrzystości procedury przetargowej i, po drugie, pkt 122–134 tego wyroku, dotyczących zarzutu opartego na dyskryminującym charakterze tego postępowania. Podczas gdy wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi nieustosunkowanie się do pewnych podniesionych przez nią przed nim argumentów, nie może ona ewidentnie wskazać bardziej precyzyjnie tych punktów zaskarżonego wyroku, których dotyczą części od drugiej do czwartej drugiego z zarzutów odwołania.
- 52 Po dokonaniu tego wyjaśnienia należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nałożony na Sąd obowiązek uzasadnienia swych rozstrzygnięć nie obejmuje przedstawienia przezeń wyjaśnień, w których ustosunkowałby się on w sposób wyczerpujący do każdego z punktów rozumowania przedstawionych przez strony sporu. Uzasadnienie to może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że pozwala zainteresowanym na poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunał dysponuje elementami wystarczającymi dla sprawowania kontroli (wyrok z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 53 W niniejszym przypadku, w odniesieniu do, w pierwszej kolejności, przeanalizowania przez Sąd zarzutu opartego na nieprzejrzystości procedury przetargowej należy stwierdzić, że ustosunkował się on do tej kwestii w bardzo zwięzły sposób w pkt 119–121 zaskarżonego wyroku.
- 54 Jak zaś podniósł rzecznik generalny w pkt 52, 60, 61 i 65 swej opinii, w tych punktach zaskarżonego wyroku Sąd nie ustosunkował się, choćby w sposób dorozumiany, do szeregu argumentów podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji w ramach części od drugiej do czwartej zarzutu drugiego, które rzeczywiście zostały podniesione przez nią przed Sądem, o czym świadczy zarówno wniesiona przez nią do Sądu w pierwszej instancji skarga, która została zawarta w aktach sprawy przekazanych Trybunałowi zgodnie z art. 167 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 55 Chodzi tu w szczególności o argument wspomniany w pkt 36 niniejszego wyroku, dotyczący tego, że procedura przetargowa jest niezgodna z wymogami przejrzystości, jeśli chodzi o kwestię terminów, podobnie jak te wspomniane w pkt 38–40 i 42 niniejszego wyroku.

- 56 W drugiej kolejności należy stwierdzić, podobnie jak rzecznik generalny w pkt 67 swej opinii, że w pkt 122–134 zaskarżonego wyroku, dotyczących zastrzeżenia odnoszącego się do dyskryminacyjnego charakteru tego postępowania, nie udzielono żadnej odpowiedzi na podniesione przez skarżącą w pierwszej instancji argumenty wspomniane w pkt 43 niniejszego wyroku, które zostały przez nią podniesione przed Sądem.
- 57 Powyższych względów nie można zakwestionować za pomocą podniesionego przez Komisję argumentu, zgodnie z którym informacje zawarte w pkt 9 zaskarżonego wyroku zaprzeczają przynajmniej niektórym z podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji argumentom, do których Sąd miał się nie ustosunkować. W tym względzie wystarczy podnieść, że ten punkt zaskarżonego wyroku został zawarty w jego części dotyczącej okoliczności leżących u podstaw sporu i w istocie stanowi zwięzłe przedstawienie informacji wynikających z motywów 44–51 decyzji końcowej. Nie można go zatem uznać za zawierający odpowiedź Sądu na argumenty podniesione przez skarżącą w pierwszej instancji.
- 58 W tych okolicznościach należy uwzględnić części od drugiej do czwartej zarzutu drugiego i, bez konieczności badania pierwszej części zarzutu drugiego, podobnie jak zarzutów od trzeciego do szóstego, uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim żądanie stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia.

W przedmiocie skargi do Sądu

- 59 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać ostateczne orzeczenie w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.
- 60 W niniejszym wypadku, mając na względzie w szczególności okoliczność, że skarga o stwierdzenie nieważności złożona przez skarżącą w sprawie T-353/15 jest oparta na zarzutach, co do których przeprowadzono kontradyktoryjną debatę przed Sądem i których rozpatrzenie nie wymaga zarządzenia żadnego dodatkowego środka organizacji postępowania lub środka dowodowego, Trybunał jest zdania, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi i że należy wydać orzeczenie ostateczne w sprawie (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2020 r., Komisja i Rada/Carreras Sequeros i in., C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, pkt 130), w granicach zawisłego przed nim sporu, a mianowicie żądania stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 134).
- 61 Należy przypomnieć, że drugie sporne rozstrzygnięcie jest decyzją o niewnoszeniu zastrzeżeń wydaną w oparciu o art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999, której zgodność z prawem zależy od tego, czy ocena informacji i danych posiadanych przez Komisję podczas wstępnego etapu badania zgłoszonego środka powinna była, obiektywnie rzecz biorąc, wzbudzić wątpliwości co do zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym (wyrok z dnia 3 września 2020 r., Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland i in./Komisja, C-817/18 P, EU:C:2020:637, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 62 Ponieważ występowanie tego rodzaju wątpliwości powinno skutkować wszczęciem formalnego postępowania wyjaśniającego, w którym mogą uczestniczyć wymienione w art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 659/1999 zainteresowane strony, należy uznać, że decyzja taka wywiera bezpośredni i indywidualny wpływ na każdą zainteresowaną stronę w rozumieniu tego ostatniego

przepisu. Beneficjenci gwarancji proceduralnych przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 mogą bowiem uzyskać ochronę tych gwarancji jedynie poprzez możliwość zaskarżenia tej decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 24 maja 2011 r., Komisja/Kronoply i Kronotex, C-83/09 P, EU:C:2011:341, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 63 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, podobnie jak uczynił to Sąd w pkt 70 zaskarżonego wyroku, że skarżąca przez swój aktywny udział w postępowaniu przetargowym aż do etapu końcowego i przez skargę, którą w tym kontekście złożyła do Komisji, wykazała swój poważny zamiar wejścia na właściwe rynki i w związku z tym – swój status potencjalnego konkurenta Capricorna, który zgodnie z tą skargą skorzystał z pomocy państwa, której istnienie zostało przez Komisję w drugim spornym rozstrzygnięciu wykluczone. W związku z tym należy przyznać skarżącej, NeXovation, status zainteresowanej strony w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia.
- 64 Swą skargę do Sądu oparła ona na pięciu zarzutach dotyczących: po pierwsze – błędnej wykładni pojęcia pomocy państwa; po drugie, w zakresie dotyczącym wyłącznie pierwszego spornego rozstrzygnięcia – błędnej wykładni zasady ciągłości gospodarczej; po trzecie – nieuwzględnienia kontynuowania procesu sprzedaży; po czwarte – naruszenia jej uprawnień proceduralnych i po piąte – uchybienia obowiązkowi uzasadnienia.
- 65 W pierwszej kolejności należy przeanalizować zarzut czwarty.

Argumentacja stron

- 66 W zarzucie czwartym skarżąca w pierwszej instancji podnosi, że Komisja wydała drugie sporne rozstrzygnięcie, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego, podczas gdy już na wstępnym etapie badania doszło do ujawnienia poważnych trudności. Po pierwsze, Komisja kilkakrotnie odkładała przyjęcie swojej decyzji. Po drugie, nie przeprowadziła ona wyczerpującego badania stanu faktycznego i nie przeanalizowała szeregu istotnych aspektów sprawy. Po trzecie, w sposób niespójny ustosunkowała się do argumentów podniesionych przed nią przez skarżącą. Po czwarte, nie zastosowała ona prawidłowo art. 107 ust. 1 TFUE i innych mających zastosowanie przepisów oraz nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia.
- 67 W szczególności NeXovation zarzuca Komisji, że ta nie oceniła prawidłowo charakteru zobowiązania finansowego przedstawionego przez Capricorn i kondycji finansowej właściciela tej spółki. Jej zdaniem Capricorn już od samego początku procesu przetargowego miał poważne problemy finansowe, a sfinansowanie złożonej przez niego oferty wcale nie było zagwarantowane. Skarżąca wyraziła swoje obawy co do wiarygodności finansowej Capricorna w swojej skardze z dnia 10 kwietnia 2014 r., a także w pismach uzupełniających z dnia 19 maja i 16 czerwca 2014 r. Następnie okazało się, że wypłata drugiej transzy ceny sprzedaży musiała zostać w sierpniu 2014 r. odroczone, a właściciel Capricorna musiał przedstawić sprzedającym odpowiednie zabezpieczenia.
- 68 Pismo Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., które zostało przedstawione na poparcie oferty Capricorna, stanowiło bowiem jedynie list intencyjny, który ponadto stracił ważność i został wycofany przez Deutsche Bank kilka tygodni później. W piśmie skierowanym do adwokatów NeXovation w dniu 15 kwietnia 2015 r. prokurator z Koblencji (Niemcy) potwierdził, po przeanalizowaniu pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., że pismo to rzeczywiście nie było wiążące.

- 69 Komisja odpira, że zmiana daty przyjętej przez Komisję na wydanie decyzji bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego nie świadczy o występowaniu poważnych trudności. Ponadto NeXovation nie twierdzi, że powodem podnoszonych przesunięć daty wydania końcowej decyzji miały być kierowane przez Komisję żądania udzielenia dodatkowych informacji.
- 70 W odniesieniu do pisma Deutsche Bank z dnia 10 marca 2014 r. Komisja podkreśla, że zawiera ono zobowiązanie do finansowania, co zostało potwierdzone przez władze niemieckie. Komisja przeprowadziła własną analizę tego pisma i stwierdziła, że wynika z niego jednoznacznie, iż Deutsche Bank jest gotowy udzielić Capricornowi pożyczki w wysokości 45 mln EUR. Niewątpliwie to samo pismo zawiera również pod koniec zastrzeżenie o nieponoszeniu odpowiedzialności, lecz dotyczy ono „listy warunków [term sheet]”, ponieważ konkretne przesłanki mogły ulec zmianie. Warunki te powinny być zostać ponownie przeanalizowane w chwili podpisania i wejścia w życie umowy o finansowanie.
- 71 Komisja dodaje, że syndyk masy upadłościowej Nürburgringu i komitet wierzycieli, w szczególności na podstawie pisma Deutsche Banku z dnia 10 marca 2014 r., uznali, że Capricorn przedstawił najlepszą ofertę wraz z najlepszą gwarancją finansowania. Natomiast pismo prokuratora z Koblencki, na które powołuje się NeXovation, zostało sporządzone już po wydaniu decyzji końcowej i nie można zarzucać Komisji, że ta nie wzięła go pod uwagę.
- 72 Wreszcie Komisja podkreśla, że jej analiza była bardziej niż wystarczająco staranna, ponieważ oświadczenia, które zostały jej przekazane przez organy władz publicznych państwa członkowskiego, nie były w żaden sposób wewnętrznie sprzeczne, co wymagałoby przeprowadzenia bardziej dogłębnej analizy, a skargi złożone przez NeXovation sprowadzały się do przedstawienia spekulacji i niepopartych dowodami twierdzeń.

Ocena Trybunału

- 73 Należy zaznaczyć, że, aby wykluczyć istnienie pomocy przyznanej bezprawnie Capricornowi przy nabyciu przez niego aktywów Nürburgringu, Komisja powinna była upewnić się, iż do tego nabycia doszło po cenie odpowiadającej cenie rynkowej, co miałyby miejsce, gdyby można było potwierdzić, że postępowanie przetargowe było otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i bezwarunkowe.
- 74 Jak wynika z motywu 48 decyzji końcowej, jednym z czynników branych pod uwagę przy wyborze nabywcy aktywów Nürburgringu było potwierdzenie finansowania jego oferty.
- 75 Jak wynika bowiem z motywu 272 decyzji końcowej, oferta NeXovation, która zaproponowała wyższą cenę sprzedaży niż ta zaproponowana przez Capricorn, została odrzucona ze względu na brak dowodu zapewnienia jej finansowania.
- 76 Zgodnie z motywem 273 decyzji końcowej uznano, że jedynie dwie oferty zostały uznane za mające zapewnione finansowanie, a mianowicie oferta Capricorna i oferta złożona przez jeszcze innego oferenta. Ponieważ zarówno kwota zapewnionego finansowania, jaką dysponował ten inny oferent, jak i zaproponowana przez niego cena sprzedaży była niższa od oferty Capricorna, ostatecznie wybrano ofertę złożoną przez tę właśnie spółkę.
- 77 Wynika z tego, że gdyby okazało się, iż niesłusznie uznano, że Capricorn posiadał zatwierdzone finansowanie w odniesieniu do swojej oferty, podczas gdy w rzeczywistości tak nie było, okoliczność ta mogłaby podważyć w szczególności niedyskryminacyjny charakter postępowania

przetargowego, ponieważ na jej podstawie można by było wykazać, że Capricorn skorzystał z preferencyjnego traktowania, ponieważ, w odróżnieniu od oferty przedstawionej przez NeXovation, jego oferta nie została odrzucona.

- 78 W związku z tym, wobec wątpliwości co do potwierdzonego charakteru finansowania oferty Capricorna, które nie mogły zostać rozwiane, Komisja była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego i nie mogła wydać decyzji o niewnoszeniu zastrzeżeń, takiej jak drugie sporne rozstrzygnięcie.
- 79 Należy stwierdzić, że dowody powołane przez NeXovation świadczą o istnieniu takich wątpliwości.
- 80 W pierwszej kolejności, jak podnosi NeXovation, Komisja nie mogła uznać, że pismo Deutsche Bank z dnia 10 marca 2014 r. zawierało wiążące zobowiązanie finansowe.
- 81 Z przedstawionego przez Komisję przed Sądem pisma Deutsche Bank z dnia 10 marca 2014 r. znajdującego się w aktach sprawy w pierwszej instancji wynika bowiem, że na jego pierwszej stronie zostało jasno wskazane, że „zobowiązanie” zawarte w tym piśmie jest uzależnione od spełnienia warunków określonych w szczególności w „liście warunków” załączonej do wspomnianego pisma jako załącznik A.
- 82 Załącznik ten zawierał zaś na ostatniej stronie „ważną informację”, z której wynikało wyraźnie, że „[n]iniejsza lista warunków [term sheet] służy wyłącznie na potrzeby dyskusji i nie ma na celu stworzenia jakiegokolwiek prawnie wiążącego zobowiązania między nami [...]. W związku z tym bank nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek bezpośrednie, następcze lub też innego rodzaju straty wynikające z polegania na tym [właśnie] piśmie”.
- 83 Z informacji tych w sposób oczywisty wynika, że pismo Deutsche Bank z dnia 10 marca 2014 r. nie miało stanowić spoczywającego na banku, który je wydał, wiążącego obowiązku finansowania Capricorna.
- 84 Wniosek ten znajduje zresztą potwierdzenie w informacji znajdującej się w pkt 9 na stronie 5 tego pisma, zatytułowanej „Prawo właściwe i jurysdykcja”, który odnosi się do „jakiegokolwiek ewentualnego zobowiązania pozaumownego” wynikającego z rzeczonego pisma, nie wspomina zaś przy tym o zobowiązaniach umownych, a to właśnie dlatego, że nie miało ono na celu zaciągania takich zobowiązań.
- 85 W drugiej kolejności, z przypisu 79 decyzji końcowej wynika, że druga rata ceny sprzedaży nie została zapłacona przez Capricorn w wyznaczonym terminie oraz że w ugodzie zawartej w dniu 13 sierpnia 2014 r. między syndykiem masy upadłościowej Nürburgringu, sprzedawcami i Capricornem zapłata tej raty została odroczone na późniejszy termin, w zamian za uiszczenie przez Capricorn odsetek za opóźnienie i udzielenie dodatkowych gwarancji. Gdyby zaś finansowanie oferty Capricorna rzeczywiście było zapewnione, logicznie rzecz biorąc, spółka ta byłaby w stanie zapłacić drugą ratę ceny sprzedaży w wyznaczonym terminie i nie miałyby potrzeby negocjowania odroczenia płatności.
- 86 W konsekwencji, bez konieczności badania pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji na poparcie swej skargi, należy stwierdzić, że ocena kwestii, czy sprzedaż aktywów Nürburgringa Capricornowi wiązała się z przyznaniem tej drugiej spółce pomocy

niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, wzbudzała wątpliwości w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 659/1999, które powinny były skłonić Komisję do wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

87 Należy zatem uwzględnić skargę i stwierdzić nieważność drugiego spornego rozstrzygnięcia.

W przedmiocie kosztów

88 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

89 Zgodnie z art. 138 § 3 zdanie pierwsze regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty.

90 W niniejszej sprawie należy zastosować ten ostatni przepis, ponieważ odwołanie zostaje oddalone w zakresie, w jakim dotyczy ono tej części zaskarżonego wyroku, w której Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności pierwszego spornego rozstrzygnięcia, lecz zostało ono uwzględnione w zakresie, w jakim dotyczy ono tej części zaskarżonego wyroku, w której Sąd oddalił w nim żądanie stwierdzenia nieważności drugiego spornego rozstrzygnięcia, a Trybunał stwierdził nieważność tej części.

91 Należy zatem orzec, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 czerwca 2019 r., NeXovation/Komisja (T-353/15, EU:T:2019:434) zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd Unii Europejskiej oddalił w nim żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 tiret ostatnie decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring.

2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.

3) Stwierdza się nieważność art. 1 tiret ostatnie decyzji Komisji (UE) 2016/151 z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Niemcy na rzecz Nürburgring.

4) NeXovation Inc. i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy